

1) Po § 34 wprowadza się osobny dział pod tytułem: „IIa. Oszacowanie nieruchomości”, obejmujący postanowienia następujące:

IIa. Oszacowanie nieruchomości.

§ 34a.

Po upływie miesiąca od zawiadomienia dłużnika o zarządzeniu przymusowej licytacji sąd zarządzi oszacowanie nieruchomości i o tem zarządzeniu zawiadomi dłużnika i wierzyciela popierającego egzekucję oraz uczestników (§ 91 i 41 ust. 3) z wymienieniem czasu i miejsca oszacowania.

§ 34b.

Oszacowanie przeprowadza komornik za przybraniem biegłego, a w razie potrzeby kilku biegłych, którzy złożyli przed sądem przysięgę.

W oszacowaniu biegły poda osobno wartość nieruchomości, jej urządzeń, przynależności i praw, do nich przywiązanych, a osobno wartość całości. Biegły poda w razie potrzeby również wartość pieniężną poszczególnych praw, które z sumy, uzyskanej na licytacji za nieruchomość, mają być zaspokojone przez przyznanie odszkodowania pieniężnego, osobno zaś poda wartość pieniężną świadczeń z tytułu tych praw.

§ 34c.

Protokół oszacowania będzie zawierał:

- a) oznaczenie nieruchomości i jej obszar;
- b) budowle i inne urządzenia ze wskazaniem ich przeznaczenia gospodarczego;
- c) przynależność nieruchomości;
- d) stwierdzone prawa i ciężary, przywiązane do nieruchomości;
- e) osobę, w której posiadaniu znajduje się nieruchomość;
- f) czynsz i czas trwania najmu lub dzierżawy, jeżeli nieruchomość jest wynajęta lub wdzierżawiona;
- g) inne dla nieruchomości istotne szczegóły;
- h) wyniki i podstawy oszacowania.

§ 34d.

Jeżeli nieruchomość już była oszacowana w innym postępowaniu egzekucyjnym, sąd po wysłuchaniu stron może zezwolić na zaniechanie ponownego oszacowania, a zarządzić tylko sprostowanie, bądź uzupełnienie, oszacowania stosownie do zaszłych zmian.

§ 34e.

Na podstawie wyniku oszacowania sąd ustali uchwałą:

- a) wartość nieruchomości (sumę oszacowania);
- b) cenę wywołania, poniżej której nieruchomość nie będzie na licytacji sprzedana, a która stanowi 2/3 sumy oszacowania, a o ile najniższa oferta (§44) przewyższa 2/3 sumy oszacowania, cenę wywołania stanowi najniższa oferta;

- c) wartość praw, które z sumy, uzyskanej z przetargu, mają być zaspokojone przez przyznanie odszkodowania pieniężnego.

Uchwała zostanie doręczona stronom i uczestnikom (§ 91 i 41 ust. 3). Uchwała ta ulega zaskarżeniu w drodze natychmiastowego zażalenia.

2) § 36 ust. 1 otrzymuje brzmienie następujące: „Termin przetargu winien być wyznaczony dopiero po zajęciu i po uprawomocnieniu się oszacowania nieruchomości oraz po nadesłaniu przez urząd ksiąg gruntowych wiadomości, przewidzianych w § 19 ust. 2”.

3) Pierwsze zdanie ust. 2 § 77 otrzymuje brzmienie następujące:

„Drugą licytację dokonywa się według przepisów obowiązujących przy pierwszej licytacji. Jeżeli także druga licytacja jest bezskuteczna, to postępowanie zostanie uchylone”.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Przepisy jej mają zastosowanie także do licytacji, odbyć się mających po wejściu w życie niniejszej ustawy, chociażby ich termin był wyznaczony przed jej wejściem w życie.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

88.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 3 lutego 1932 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Robót Publicznych oraz Przemysłu i Handlu w sprawie wykonania ustawy o państwowym podatku od energii elektrycznej.

Na podstawie art. 1 ustęp 2 i art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 1931 r. o państwowym podatku od energii elektrycznej (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 880) zarządza się co następuje:

do art. 1.

§ 1. 1) Podatkowi podlega energia elektryczna:

- a) pobierana dla celów oświetleniowych z wyjątkiem wypadków, wskazanych w § 2, oraz
- b) pobierana dla innych celów, aniżeli oświetleniowe, gdy energia, na te inne cele zużywana, jest mierzona wspólnie z energią dla światła.

2) Nie uważa się za energię elektryczną pobieraną dla celów oświetleniowych energię, pobieraną przez przyrządy, mogące wprawdzie dawać światło, lecz służące do innych celów, jak lekarskich, sygnalizacyjnych, kontrolnych, doświadczalnych i t. d., jak

również energii pobieranej przez aparaty projekcyjne, kinematograficzne i t. p.

§ 2. 1) Nie podlega podatkowi energia elektryczna:

- a) pobierana dla innych celów, aniżeli oświetleniowe, o ile jest mierzona odrębnie (na podstawie oddzielnego licznika, podlicznika) od energii dla światła, oraz
- b) pobierana nawet dla celów oświetleniowych, o ile jest wspólnie mierzona z energią dla innych celów, a więc przede wszystkim z energią dla siły, pod warunkiem, iż energia dla światła stanowi tylko nieznaczną część pobieranej na tym liczniku głównej ilości energii.

2) Za nieznaczną część uznaje się taką ilość, kiedy moc przyłączonych odbiorników dla światła nie przekracza 15% zainstalowanej mocy.

§ 3. 1) Podatkowi podlega energia elektryczna pobierana na niskim napięciu odpłatnie przez poszczególnych odbiorców.

2) Za niskie napięcie uznaje się napięcia nieprzekraczające następujących wartości napięć nominalnych, podanych w rozporządzeniu Ministra Robót Publicznych z dnia 26 maja 1930 r. o napięciach normalnych i o częstotliwości normalnej prądu elektrycznego (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 384), a mianowicie: przy prądzie stałym 1 x 220 woltów i 2 x 220 woltów, przy prądzie jednofazowym 1 x 220 woltów oraz przy prądzie trójfazowym 220 woltów napięcia fazowego lub 380 woltów napięcia skojarzonego.

3) Energia elektryczna podlega podatkowi tylko wówczas, o ile jest pobierana przez odbiorców odpłatnie. W razie braku warunku odpłatności energia ta wolna jest od podatku. Nie podlega np. podatkowi energia elektryczna, dostarczana pracownikom własnym z tytułu pracy, o ile za te świadczenia nie jest pobierana oddzielna zapłata, albo energia dostarczana z tytułu najmu lokalu, o ile za nią nie jest pobierana oddzielna opłata i gdy energia ta jest wytwarzana we własnych domowych lub blokowych elektrowniach.

§ 4. 1) Uchwały stanowiących organów samorządowych o wprowadzeniu na rzecz gmin miejskich dodatku komunalnego do państwowego podatku od energii elektrycznej powinny być podawane do wiadomości właściwym władzom skarbowym oraz sprzedawcom energii elektrycznej przed początkiem każdego roku. W razie niezachowania tego terminu, w wypadku pobierania tego dodatku w roku poprzednim, mają zastosowanie postanowienia art. 45 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747).

2) W roku 1932 dodatek komunalny do państwowego podatku od energii elektrycznej pobierany będzie, poczynając od miesiąca, następującego po tym miesiącu, w którym powiadomiono właściwe władze skarbowe, oraz sprzedawców energii elektrycznej o uchwale poboru tego dodatku.

do art. 2.

§ 5. Zużycie energii elektrycznej przez fundusz kwaterunku wojskowego oraz przez wymienione w ustępie 1) art. 2 ustawy władze, urzędy, instytucje, zakłady oraz przedsiębiorstwa, wolne jest od podatku tylko w tej części, w jakiej energia elektryczna została zużyta przez nie na cele (potrzeby) własne, w pozostałej zaś części energia ta podlega podatkowi. Energia elektryczna pobierana np. przez fundusz kwaterunku wojskowego (ustawa z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 681) wraz z późniejszymi zmianami i uzupełnieniami) zwolniona jest od podatku wyłącznie w tej części, jaka zużyta została przez ten fundusz bezpośrednio na jego potrzeby (np. oświetlenie biur funduszu, oświetlenie klatek schodowych budynków, stanowiących własność tego funduszu i t. p.); natomiast podlega podatkowi energia elektryczna, zużyta przez osoby zamieszkujące w domach, stanowiących własność tego funduszu.

§ 6. 1) Do przedsiębiorstw państwowych niewydzielonych zalicza się wszystkie przedsiębiorstwa państwowe z wyjątkiem:

- a) przedsiębiorstw wyodrębnionych na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1927 r. o wydzielaniu z administracji państwowej przedsiębiorstw państwowych, przemysłowych, handlowych i górniczych oraz o ich komercjalizacji (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 195) oraz
- b) przedsiębiorstw, których odrębna osobowość prawna została wyraźnie stwierdzona szczególnym przepisem prawnym.

2) Do instytucji państwowych zalicza się banki państwowe: Bank Gospodarstwa Krajowego, Państwowy Bank Rolny oraz Pocztową Kasę Oszczędności, do instytucji zaś samorządu terytorjalnego komunalne kasy oszczędności.

§ 7. Do przedsiębiorstw samorządowych, nie posiadających charakteru przemysłowego względnie handlowego, zalicza się: wodociągi i kanalizacje, laboratoria do badania produktów, zakłady dezynfekcyjne, łaźnie, kąpieliska oraz rzeźnie wraz z przedsiębiorstwami z nimi połączonymi (chlodnie, fabryki lodu i t. d.).

§ 8. 1) O ile na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstw przemysłowych i komunikacyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 329) przyznane zostały ulgi nie całemu przedsiębiorstwu, lecz pewnej jego części, to ze zwolnienia od podatku korzysta tylko energia elektryczna używana przez tę część tego przedsiębiorstwa.

2) Decyzje ustalające, iż przedsiębiorstwu, względnie pewnej jego części służy prawo do ulg, ogłaszane są zgodnie z art. 9 wymienionego rozporządzenia w Monitorze Polskim.

§ 9. Podlega podatkowi zużycie energii elektrycznej przez instytucje i zakłady naukowe, oświatowe, kulturalne, wyznaniowe, dobroczynne i t. p. z wyjątkiem tego rodzaju instytucji i zakładów państwowych oraz samorządu terytorjalnego.

do art. 3.

§ 10. 1) Energia elektryczna kilkakrotnie odprzedawana podlega opodatkowaniu tylko raz jeden. Do opłacania podatku obowiązany jest ostatni odbiorca energii elektrycznej.

2) Za odbiorcę uważa się osobę (abonenta energii elektrycznej) obowiązującą do płacenia, w odrębnej kwocie, należności za energię elektryczną, bądź bezpośrednio zakładowi elektrycznemu, bądź też innemu (niekoniecznie wytwórcy) sprzedawcy energii elektrycznej.

3) Sublokatorzy, mieszkańcy pokoi umeblowanych, hoteli i t. p. nie są uważani za odbiorców, o ile nie pobierają energii elektrycznej do oświetlenia bezpośrednio z zakładu elektrycznego.

4) Natomiast osoby zamieszkujące np. w domach należących do funduszu kwaterunku wojskowego są uważane za odbiorców energii elektrycznej nawet w wypadku, gdy pobierają energię elektryczną dla oświetlenia i regulują należność za tę energię nie bezpośrednio z zakładem elektrycznym, lecz za pośrednictwem tegoż funduszu, jako nabywcy od zakładu elektrycznego ogólnej ilości energii, zużywanej zarówno na potrzeby własne funduszu jak i przez poszczególne osoby zamieszkujące w domach tegoż funduszu.

§ 11. 1) Podstawę do obliczenia podatku stanowi należność (cena) za pobieraną energię. Należność ta może być obliczana przez sprzedawcę energii elektrycznej zarówno na podstawie przyrządów, służących do mierzenia energii elektrycznej (liczników), jak również może być ustalana w kwotach stałych (ryczałty), bądź w jakikolwiek inny sposób przy stosowaniu taryf kombinowanych (np. przy taryfach, opartych na mocy zainstalowanej w kilowatach i zużyciu energii mierzonej w kilowatogodzinach).

2) Celem ustalenia podstawy obliczenia podatku nie uwzględnia się należności z tytułu innych świadczeń przez dostarczającego energię, jak np. za dzierżawę liczników, ograniczników prądu lub innych przyrządów, za konserwację urządzeń elektrycznych (instalacji) lub ich wykonanie i t. p. Również nie uwzględnia się żadnych innych opłat, pobieranych przy regulowaniu należności za energię elektryczną tytułem np. specjalnych świadczeń społecznych.

§ 12. 1) Udzielane odbiorcy w ciągu lub po zakończeniu okresu obrachunkowego opusty lub dotatkowe zniżki od uiszczonych przezeń należności za energię elektryczną uwzględniane są przy obliczaniu podatku automatycznie, w ten sposób, że opusty te lub zniżki, jako potrącone przez sprzedawcę przy wystawianiu rachunku za następne okresy obrachunkowe, zmniejszają odpowiednio sumę tego rachunku.

2) O ile odbiorca, któremu przyznano opust lub zniżkę od zapłaconych przezeń w pewnym okresie obrachunkowym należności za energię elektryczną, przestaje być abonentem prądu elektrycznego i o ile przyznana odbiorcy tytułem opustu lub zniżki kwota zostaje mu przez sprzedawcę energii elektrycznej zwrócona w gotówce — to w tym wypadku służy odbiorcy prawo żądania zwrotu zapłaconego od tej

kwoty (jako od części należności za energię elektryczną) podatku.

do art. 4.

§ 13. 1) Za sprzedawcę energii elektrycznej należy z reguły uważać przedsiębiorcę rozdzielającego energię elektryczną.

2) O ile jednak nabywca energii elektrycznej od przedsiębiorcy rozdzielającego energię odstępuje od siebie tę nabytą energię dalszym odbiorcom — to w tym wypadku za sprzedawcę energii elektrycznej (w odniesieniu do części energii odstąpionej odbiorcom) należy uważać tego nabywcę. Na nim zatem ciąży zarówno wszelkie obowiązki jak i służą mu uprawnienia przewidziane w ustawie dla sprzedawcy energii elektrycznej. Np. urząd państwowy, będąc bezpośrednim odbiorcą z zakładu elektrycznego energii elektrycznej dla wszystkich pomieszczeń (urzędowych i prywatnych) znajdujących się w administrowanym przez ten urząd budynku państwowym, obowiązany jest do obliczania i poboru podatku od należności, liczonych przez ten urząd za użytą w mieszkaniach prywatnych energię elektryczną.

§ 14. 1) Odszkodowanie sprzedawcy energii elektrycznej za koszty, związane z poborem podatku, określone w ustępie 3) art. 4 ustawy, uprawniony jest sprzedawca obliczyć i zatrzymać na swoją rzecz tylko od kwot podatku rzeczywiście przez niego pobranych. Uprawnienie to służy również sprzedawcy w wypadku, określonym w § 13.

2) Przepis ustępu 3) art. 4 nie ma zastosowania do kwot podatku wymierzonych przez urząd skarbowy zgodnie z § 6 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 stycznia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 53).

3) Potrącone tytułem odszkodowania kwoty winien sprzedawca uwidaczniać na blankiecie nadawczym P. K. O. lub w deklaracji składanej w myśl § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 stycznia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 58).

do art. 5.

§ 15. 1) Przysługujące z mocy ustępów 1) i 2) art. 5 ustawy uprawnienia służą sprzedawcy również w wypadkach, określonych w § 13.

2) Przy częściowym uiszczaniu przez odbiorcę należności za energię elektryczną (ustęp 3 art. 5 ustawy) należy uwzględnić obok samego podatku również proporcjonalnie i dodatek komunalny do tego podatku w wypadkach wprowadzenia tego dodatku na podstawie art. 1 ustęp 3) ustawy.

do art. 6.

§ 16. Pobrane w wypadku, przewidzianym w art. 6, należności z tytułu kar za zwłokę oraz kosztów egzekucyjnych, obciążają wyłącznie sprzedawcę energii elektrycznej; należności te nie podlegają przerzuceniu na odbiorcę.

do art. 7.

§ 17. 1) Władze skarbowe mają prawo i obowiązki kontroli prawidłowości obliczania i poboru podatku przez sprzedawcę; w razie nieprowadzenia przez sprzedawcę energii elektrycznej prawidłowych ksiąg handlowych, umożliwiających w należyty sposób przeprowadzenie władzom skarbowym tej kontroli, sprzedawca ten obowiązany jest do prowadze-

nia takich ksiąg lub zapisków (nie wyłączając np. prowadzenia szczegółowego wykazu poszczególnych abonentów), któreby dawały możliwość sprawdzenia, czy i w jakim zakresie sprzedawca energii elektrycznej wykonywa ciężące na nim w myśl ustawy obowiązki.

2) Przy przeprowadzaniu kontroli urzędy skarbowe obowiązane są również sprawdzać, czy zastosowane przez sprzedawcę zwolnienie od podatku zużycia energii elektrycznej z mocy art. 2 oraz art. 9 ustawy (w wypadku, gdy zasięg terytorjalny danego zakładu elektrycznego rozciąga się również i na obszar określony w tym artykule) znajduje uzasadnienie w przepisach ustawy.

do art. 8.

§ 18. Pod odwołaniem z art. 8 ustęp 5) ustawy należy rozumieć żądanie skierowania sprawy karnej do sądu.

§ 19. Odpowiedzialność funkcjonariuszów publicznych władz i urzędów nie zwalnia władz i urzędów od obowiązku wpłacenia należnej sumy podatkowej do kasy urzędu skarbowego.

do art. 9.

§ 20. Wolna jest od podatku do końca 1941 r. energia elektryczna zużywana na obszarze, określonym w art. 9 ustawy. Wytworzona na tym obszarze energia elektryczna podlega jednak podatkowi, o ile jest zużywana poza tym obszarem.

do art. 12.

§ 21. Wolna jest od podatku energia elektryczna, wytworzona przez krajowe zakłady elektryczne, o ile jest zużywana przez odbiorców poza obszarem Rzeczypospolitej.

§ 22. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

Minister Robót Publicznych: *Norwid Neugebauer*

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

89.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 25 lutego 1932 r.

w sprawie przepisów dyscyplinarnych dla obrońców.

Na podstawie art. 18 przepisów wprowadzających kodeks postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 314) w brzmieniu ustawy z dnia 21 stycznia 1932 r. zmieniającej niektóre przepisy postępowania karnego (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 60) zarządzam co następuje:

§ 1. W przepisach niniejszego rozporządzenia przez wyrażenie ogólne „obrońca” rozumieć należy:

a) obrońców sądowych i obrońców przy sądach grodzkich, upoważnionych do prowadzenia cudzych spraw na mocy dekretu z dnia 8 lutego 1919 r. w przedmiocie przepisów tymczasowych o obrońcach sądowych i obrońcach przy sądach pokoju (Dz. P. P. Nr. 15, poz. 205);

b) obrońców karnych, ustanowionych na mocy § 39 ustawy postępowania karnego 1873 r. oraz art. 17 przepisów wprowadzających kodeks postępowania karnego (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 33, poz. 314);

c) obrońców karnych przy sądach grodzkich, przewidzianych w art. 15 przepisów wprowadzających kodeks postępowania karnego (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 33, poz. 314).

§ 2. Za wykroczenie przeciw swym obowiązkom i uchybienie godności zawodu obrończego ulegają obrońcy karze dyscyplinarnej.

Odpowiedzialność karna nie wyłącza odpowiedzialności dyscyplinarnej. Wyrok uniewinniający sądu karnego nie tamuje rozpoznania sprawy na drodze dyscyplinarnej.

§ 3. Kary dyscyplinarne są następujące:

- 1) upomnienie;
- 2) nagana;
- 3) zawieszenie w czynnościach obrońcy na czas do jednego roku;
- 4) skreślenie z listy obrońców.

§ 4. Obok kary nagany można orzec dodatkowo grzywnę do pięciu tysięcy złotych.

§ 5. Kara skreślenia z listy pociąga za sobą utratę na zawsze prawa do wykonywania zawodu obrońcy.

§ 6. Jeżeli od chwili przewinienia do chwili wszczęcia postępowania dyscyplinarnego upłynęło pięć lat, postępowanie dyscyplinarne nie może być wszczęte, a w razie wszczęcia — należy je umorzyć.

Jeżeli jednak czyn zawiera znamiona przestępstwa karnego, przedawnienie dyscyplinarne nie może nastąpić wcześniej, niż przedawnienie karne.

§ 7. Do orzekania w sprawach dyscyplinarnych obrońców powołane są:

a) sądy dyscyplinarne okręgowe, orzekające w pierwszej instancji w składzie trzech sędziów okręgowych;

b) sądy dyscyplinarne okręgu apelacyjnego, orzekające w drugiej instancji w składzie trzech sędziów apelacyjnych.

Członków sądu dyscyplinarnego w liczbie trzech sędziów i dwóch zastępców wybierają zgromadzenia ogólne właściwych sądów przed końcem każdego roku na rok następny. W razie potrzeby, uzupełnienie składu może nastąpić w ciągu roku.

§ 8. Przewodniczącym sądu dyscyplinarnego jest najstarszy służbą sędzia, należący do składu sądownego.

Przewodniczący czuwa nad należytem funkcjonowaniem sądu dyscyplinarnego, wyznacza sprawozdawców i terminy posiedzeń, oraz kieruje rozprawą i obradami.